

פריסיללה

סטפן קוסגרובה

כמעט-שם... שם איפה שהציפורים שרות לכל אחד
שרוצה להקשיב.
כמעט-שם... איפה שהכל יכול לקרות וגם קורה
לפעמים.

רחוק יותר מרחוק, בקצה קו האופק, תראה שביל
בין שיחי השרך גדולים. אם תלך בשביל זה ביום
גשום ותדלג על השלוליות, תגיע לארץ כמעט-שם.

בתים רבים בעיירה נדבקים למורדות הגבעה.
אחדים גדולים, אחרים קטנים, יש בנויים היטב
לאורך נהר המדוע ויש בקתות רעועות בחור-
החליצה.

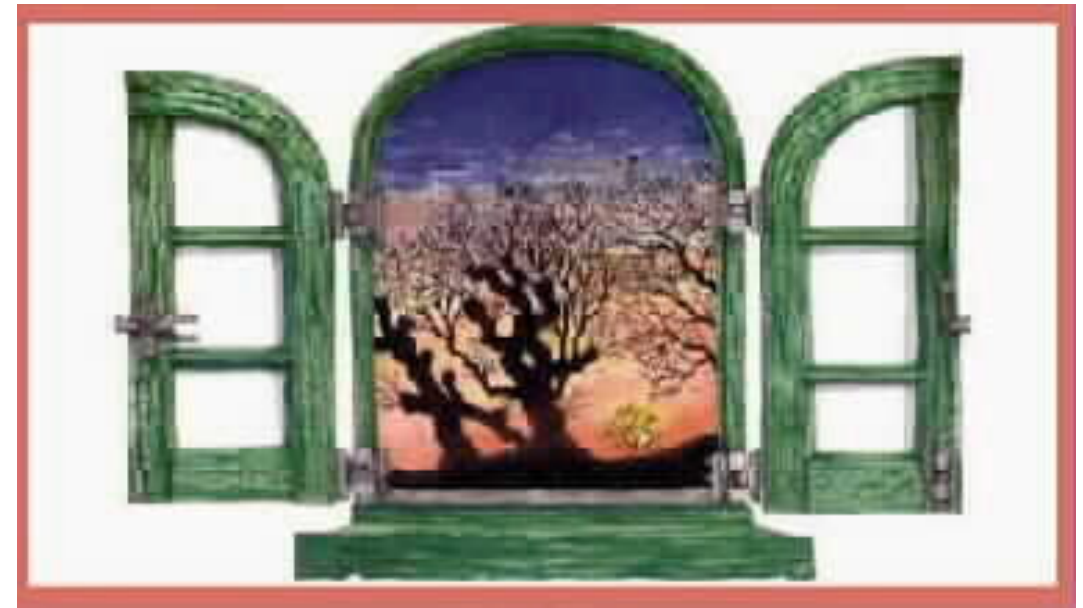
אם תלך בשביל זה ותעבור את גיא הנסתרים ודרך
יער הלחישות, תגיע לעיירה קטנה קרויה טרטון.

אך זה היה לפני שנים. עכשיו זמנים קשים הגיעו לארמון הדלועים. החלונות נסגרו בקרשים ומוסמרו במסמרים. הכל הרוס ומוזנח. בבית הגדול חיה עכשיו נכדתם של פיטר ופאולה, פריסיללה דלוע. היא הייתה לחידה לכל מי שפגש אותה, נעולת סנדלים בלויים ולבושה בגדים עשויים משקי קמח ומחברים בגבעולי קש.

מכל הבתים בטטרטון ובסביבתו לא היה בית גדול יותר מארמון הדלועים. הוא נבנה בפסגת הגבעה לפני שנים על ידי פיטר דלוע ואישתו פאולה שמילאו אותו בילדים, צחוק ושירה. שנים הקשיבו השכנים קולות השמחה, כאשר פיטר, פאולה וילדיהם רקדו בחדרי הארמון.

מאחר בלילה בגדי שק של פריסיללה רעשו
כשהיא נעה בין ערמות דברים אותם מצאה
ברחובות במשך היום. היא חיפשה משהו, משהו
שאבד, משהו שנשאר שלא במקומו. כשסנדליה
הבלואים התחלקו על הרצפה היא מלמלה תמיד
"אני פותחת עיניים ומביטה סביב. אני מסתכלת
ומסתכלת, אך לא יכולה למצוא!"
ומה שגרוע יותר, לא היה לה כל מושג מה היא
מחפשת!

ואם הבית נראה מוזר מבחוץ, בפנים הוא היה מוזר
עוד יותר. כי פריסיללה נהגה לאסוף כל הדברים
הזרוקים או הנמסרים חינם. היו שם ערמות של
שמיכות ישנות ופחים מלאים בדברים שונים. היו
חתיכות ניר וקרטון מסודרים לפי סוג וגודל, היו
גלילים של חוטים וחבלים.

ואנשי העיירה תמיד ענו בנענוע של ראש ו"טוטוטו..
טוטוטו!"
"פריסיללה המסכנה" הם אמרו כשהלכה מהם. כי
ידוע היה שלא הייתה עניה אלא רק מאוד
מבולבלת.

ימים שלמים היא התהלכה ברחובות טרטון
ובסביבתו, אספה פעם חתיכה של זה ופעם של
משהו אחר, תמיד בתקווה שזה מה שהיא
מחפשת. אך זה לא היה זה אף פעם.
אירה הנגן ואפילו וונדל הזקן הציעו לה לעתים את
עזרתם, אך היא ענתה תמיד "אני פותחת עיניים
ומביטה סביב. האם ידוע לכם מה אני מחפשת?"

כשבהר קוטה-קאזו נשמעו רעמים ונראו ברקים,
תושבי ארץ כמעט-שם רצו לחפש מחסה בפני
הסערה. גם פריסיללה רצה במקום ללכת כרגיל,
רצה עם עיתון מעל ראשה.

בסתיו מוקדם הגיעו גשמים לארץ כמעט-שם
והרטיבו את האדמה שרוחות קיץ ייבשו אותה.
הגשמים העלו את פוריות האדמה והשנה נדמה
היה שהסערות רוצות לפצות על חום הקיץ.

תחילה המים רק כיסו את האדמה כמו סירופ מעל
עוגה חמה. אך מהר מאוד הם עלו על שטחים
נמוכים והציפו את הכל!

מהר מאוד הגשם גבר. הפלגים היו לנחלים ונחלים
לנהרות שעלו על גדותיהם, הציפו תעלות ופרצו
לרחובות. זה היה שיטפון של ממש, שיטפון גדול!

בשטח חור-החליצה כל הבתים נשטפו כליל, אפילו משפחת לב, שבנתה את הבקתה על גוש אדמה גבוה, אבדה הכל. כמו כל היתר שחיו בחור-החליצה הם נשארו ללא בגדים, בלי אוכל, בלי מחסה.

אחרי שהסערה עברה, השכנים התחילו לעזור אלה לאלה בפינוי ותיקון הנזקים. לא כולם היו בני מזל. למטה, באזור נחל הקבצנים המים הציפו את הכל יותר מאשר אפשר היה לצפות.

פידלר, שהלך מרחק רב ממקום מגוריו כדי לעזור
לאחרים, אמר "המקום היחיד הוא ארמון הדלועים
שם על הגבעה. אולי פריסיללה תקבל את
הפליטים."
ומיד הוא התחיל ללכת לכוון ארמון הדלועים.

אבל ארץ כמעט-שם היא מקום שטוב לחיות בו ובני
המקום הם אדיבים ונדיבים. בלי שנמתבקשו הם
הלכו לעזור למי שנחוץ. כל אחד לקח משימה
לעצמו וסיפק אוכל ומחסה. אלא שהיו יותר נצרכים
מאשר מקומות בהם ניתן היה לאחסן אותם.
בסוף נאספו בני המקום בבית העירייה. "הם
זקוקים למחסה" אמר אירה הזקן כשבאו כולם "מה
נעשה?"

פידלר חזר העירה וסיפר את החדשות הטובות.
אירה גירד את ראשו "אינני יודע האם אלה חדשות
טובות או רעות" אמר "כי למה מתכוונת פריסיללה
כשאומרת "אני מסתכלת ומסתכלת אך לא
מוצאת."

פריסיללה הזקנה הסתכלה על פידלר ובקול הלוחש
שלה אמרה "אני פותחת את עיניי ומביטה סביב.
אני מסתכלת ומסתכלת אך לא מוצאת."
היא הפסיקה לרגע ואז הוסיפה "אם חסרי הבית
שלך יביאו מה שאני מחפשת, הם יכולים לחיות
כאן. אך הם חייבים לתת לי זאת על המרפסת,
לפני שיכנסו פנימה."
והיא סגרה את הדלת.

הם מצאו סיכת שנהב ושעון כיס ושני עפרונות. כל דבר הובא לפריסיללה אך היא ענתה תמיד בעצב "לא, זה לא מה שאבד לי!"

מהר התחילו כולם לחפש במחסנים את מה שפריסיללה אבדה.

בבוקר מוקדם כל התושבים חסרי-בית החדשים
הלכו אחרי פידלר בשביל המוביל לבית הישן שעל
הגבעה.
פידלר דפק בדלת בכוח.
כמו קודם נפתחה הדלת ופריסיללה עמדה שם,
כשעיניה עדיין רדומות.

הם חיפשו כל הלילה בכל מקום, למטה ולמעלה,
כדי למצוא משהו שעונה על החידה. בסוף פידלר,
שחיפש בתוך קופסה ישנה של דברים שנאבדו
ונמצאו, התרומם על רגליו והצחק בקול "אני יודע!
זה לא מה! זה מי!"
כולם התאספו סביבו והוא הסביר להם את
התשובה לחידה המוזרה של פריסיללה.

מה חיפשה פריסיללה במשך כל חייה ולא מצאה?
מה נתנו לה בפתח ביתה ששינה אותה לתמיד?
לא נתנו לה מתנה ולא כסף. פשוט כל אחד מהם
אמר "אנא, תהי ידידה שלי".
כי ידידות היא מה שאנו מחפשים תמיד...
...בארץ כמעט-שם.

היא הביטה על הקהל שלפניה ובקול מנומנם
אמרה "אני פותחת את עיניי ומביטה סביב. אני
מסתכלת ומסתכלת אך לא יכולה למצוא! האם
אתם יודעים מה אני מחפשת? אם כן, הנכם
מוזמנים לבתי."
תחילה אחד, אחר כך שני ושלישי ניגשו אליה
ולחשו את התשובה לאוזנה. היא חייכה בחום לכל
אחד והזמינה אותו לביתה.